

jeg spørger da, om det ikke maa være hende overordentlig magtpaaliggende, hvilken Sjælesørger hun faaer for Børnene. Som sagt, jeg finder det urimeligt, at saadanne Kvinder ikke skulde have den samme Ret, som her indrømmes Familiefædre og Enker. Jeg skal hermed slutte, idet jeg haaber, at Sagen vil blive overgivet til et Udvalg her i Thinget, og at det derigjennem vil blive muligt, at ogsaa denne Sag kan blive færdig i denne Sæssion.

Søyer-Møller: Naar jeg i denne Sag tager Ordet, er det ikke, fordi jeg tør paastaane at have en større Interesse for Folketirken i det Hele end ethvert andel af ærede Medlemmer, men jeg gjør det, fordi min hele Stilling, og jeg kan ogsaa sige den Kjærlighed, hvormed jeg af hele mit Hjerte slutter mig til Folketirken, gjør det til en Trang for mig. Jeg beder det høie Thing om, at det ikke alene vil høre mig med Taalmodighed, men tillige, at de ærede Medlemmer, der mene at jeg i denne Sag gaaer langt videre, end jeg burde, vilde høre mig under den Forudsætning, at jeg taler af en Overbeviisning, der er begrundet paa en ikke saa ganske liden Erfaring til Menighederne paa forskjellige Steder. Jeg beder dem fremdeles høre mig under den Forudsætning, at jeg taler under Følelsen af, at dette Lovforslag efter min Mening er det vigtigste af alle de kirkelige Lovforslag, der nogenstunde ere forelagte Nigsdagen, idet man derved begynder et Forhold, som nødvendigtvis siebliffelig, efter at det er begyndt i Kraft af Loven, jo ogsaa maa høre op at staae under Loven, fordi det kun kan fortsættes, saaledes som vi Alle ønske det, ikke som et Livens Embede, men som et Kjærlighedens Embede. Ogsaa af den Grund har jeg følt, at det er det vigtigste kirkelige Forslag, der nogenstunde har forelagt, fordi det rører ved et Aarhundreder gammelt Forhold, og dertil gjør en Forandring, og det en ikke liden Forandring. Og naar jeg nu først skal tage det Spørgsmaal frem i den Form, hvortil det er stillet: om Menighederne overhovedet faae Noget, eller de Intet faae ved dette Lovforslag, saa kan jeg ikke Andet end vedkjende mig, at de faae vistnok Noget i Sam-

menligning med, hvad de have, havt. Thi hvad have de i dette Dieblif? De have jo ikke den allerringeste Medvirkning med Hensyn til Præstevalget; de have jo kun den ene Vej at gaae i saa Henseende at apellere til Hans Majestæts Raade ved Hjælp af Andragender eller ved Hjælp af Adresser eller Deputationer. Men naar vi vide, hvorledes disse Andragender paa mange Steder ere komne istand, udgaaede fra en enkelt Mand, uden noget som helst Samraad med eller Sammenfaldelse af Menigheden, og endelig uden nogensomhelst Sammenligning, idet der kun er opstillet en eneste Mand som den, man søfter til Præst, saa kan det ikke forundre, at Ministeren ofte uden videre har lagt disse Andragender og disse Adresser bort, uden at tage noget Hensyn til dem. Men hvad faae nu Menighederne ved denne Lov? De faae en medvirkende Deel i Valget, de faae ikke alene Ret til at udtale sig mod visse Mænd, men de faae tillige Ret til at udtale sig for visse Mænd, og de faae Ret til, i det Dieblif der opnaaes. Enighed i Menighedsudvalget, at bestemme, hvilken Mand der skal ansættes som Præst hos dem. Det anseer jeg for at være Noget og for at være ikke Saalidt. Men naar Spørgsmaalet saa bliver, om dette Noget virkelig gives paa den rette Maade, eller om der ikke tages Saameget fra dette Noget, at der bliver for Lidt tilbage, saa har jeg navnlig forlangt Ordet iaften, for at det strax fra min Side skal udfiges, at jeg anseer det, der gives, at være for Lidt, idet her ikke er Tale om et Valg af Gen for Alle og Alle for Gen, men Tale om et Valg, foretaget af et Udvalg, der er valgt skriftligt efter Forholdstalsvalgmaaden. Dette mener jeg er for Lidt, og jeg mener, at det tager altfor Meget fra det Noget, som Menighederne ellers vilde faae. Før jeg imidlertid gaaer over til de Grunde, som bestemme mig til at fastholde umiddelbart Valg fra Menighedens Side, skylder jeg først at sige, at min Anskuelse i saa Henseende ikke støtter sig paa en Overbeviisning, der er fra igaar eller fra idag, men det er en gammel Overbeviisning, og jeg skylder fremdeles at sige, at dersom jeg nogenstunde er gaaet alvorlig ind paa nogen Sag, saa har det været